

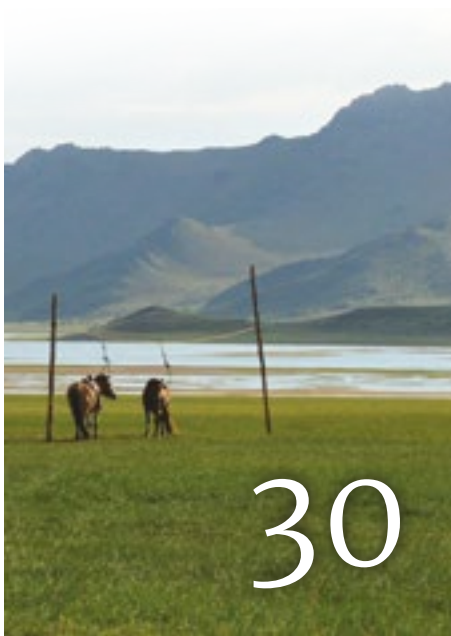
Lähetyskipinä 2023

”Tekoälykin
palvelee
lähetystyössä”

SIVU 32

SLEY

SUOMEN LUTERILAINEN
EVANKELIUMIYHDISTYS

Sisältö

- 4 Tapahtui viime vuonna
- 6 Lähetyskentällä rukous kantaa
- 9 ”Naisellakin on oma ääni!”
- 12 Koti-ikävä ja toivoa paremmasta huomista
- 15 Meistä tuli opettajia, sähkömiehiä, psykologeja
- 18 Mitä Siperia opetti?
- 21 Varmat asiat ovat Jumalan asioita
- 22 Sley'n lähetystyö kolmella mantereella
- 24 Vastuunkantajaksi kasvamassa
- 27 Lähetystyötä maailman mullistuksissa
- 30 Miten tavoittaa tavoittamattomat?
- 32 Lähetyskipinä kertoo tarinat kentältä

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry on kirkkomme sisällä toimiva lähetysjärjestö. Sley tekee runsaan sadan palkatun ja lukuisten vapaaehtoisten työntekijöidensä voimin evankeliumin työtä kotimaassa ja lähetyskentillä Japanissa, Keniassa, Etelä-Sudanissa ja Sudanissa sekä Ugandassa, Venäjällä, Virossa, Saksassa, Myanmarissa, Thaimaassa ja Suomessa.

www.sley.fi

www.taivaallinenlahja.fi

JULKAISIJA:

Suomen Luterilainen
Evankeliumiyhdistys
/ Lähetysosasto, 2023

PÄÄTOIMITTAJA:

Ville Auvinen

KANNEN KUVA:

Martti Pyykönen

HENKILÖKUVAT:

Hannu Häkämies
Martti Pyykönen

ULKOASU JA TAITTO:

Saana Raunio

PAINO:

KTMP

Rauhan evankeliumin asialla maailmassa

Kristuksen kirkko on aina tehnyt työtään rauhattomassa maailmassa. Mitä levottomampaa ympärillä on, sitä enemmän rauhan evankeliumia tarvitaan. Emme kuitenkaan tee samaa työtä kuin YK:n rauhanturvaajat tai kansainväliset rauhanneuvottelijat. Kristuksen kirkko on lähetetty julistamaan sellaista rauhaa, joka tyyntyyttää sydämet, tuo rauhan Jumalan kanssa ja tekee yksittäisistä ihmisistä armahdettuja rauhantekijöitä. Siten evankeliumi voi vähitellen vaikuttaa myös yhteiskunnissa ja liennyttää konflikteja kansojen ja kansanryhmien välillä.

Merkittävä osa Sleyn lähetystyöstä tehdään sellaisten ihmisten parissa, jotka ovat maailmalla riehuvien konfliktien satuttamia. Heitä kohdataan sotilasjuntan hallitsemassa Myanmarissa, pakolaisleireillä Ugandassa ja maahanmuuttajatyössä Hampurissa ja Helsingissä. Mutta yhtä lailla armon

”Evankeliumi voi vähitellen vaikuttaa myös yhteiskunnissa ja liennyttää konflikteja.”

evankeliumin tarpeessa ovat Tokion yltäkyläisyydessä asuvat japanilaiset, Viron nuoret tai Kenian orvot, aivan kaikki. Evankelisen liikkeen laulukirjassa, *Siionin kanteleessa*, lauletaan: ”Jeesus käskenynt on ilouutisensa viedä kaikille kansoille maan, ettei yhdeltäkään jäisi tuntematta, mitä hän teki kuolemassaan ihmiskunnalle langennehelle” (SK 391:1). Tätä käskyä Sley tahtoo toteuttaa.

Tämän lehden tarinat avaavat ikkunoita Sleyn tekemään lähetystyöhön kolmella mantereella ja kutsuvat sinua mukaan yhteiseen Jumalan valtakunnan työhön. Tarvitaan niitä, jotka eri tavoin tekevät lähetystyöntekijöiden lähettämisen ja heidän työnsä mahdolliseksi. Lisää tietoa ja monipuolista materiaalia Sleyn tekemästä lähetystyöstä ja lähettäjän tehtävästä löydät osoitteesta: sley.fi/lahettaja

Tervetuloa mukaan!

VILLE AUVINEN
SLEYN LÄHETYSJOHTAJA

Lähetystyöntekijä Taisto Sokka vihittiin patoriksi sunnuntaina 1. toukokuuta Bweyalen pakolaisleirillä Ugandassa. Taisto ja Anna Sokka työskentelevät eteläsudanilaisten pakolaisten parissa.

Helene ja Joonas Toivanen pitivät Indonesiassa lähetysteologisen seminaarin. Opiskelijat ovat harjoitelleet seurakuntatyötä lähes kaksi vuotta ja heidät siunataan työhön keväällä.

Maahanmuuttajakristityt olivat mukana Valtakunnallisessa Evankeliumijuhlissa Karkun evankelisella opistolla 1.–3. heinäkuuta 2022. Kuvassa myös maahanmuuttajatyön pastori Richard Ondicho.

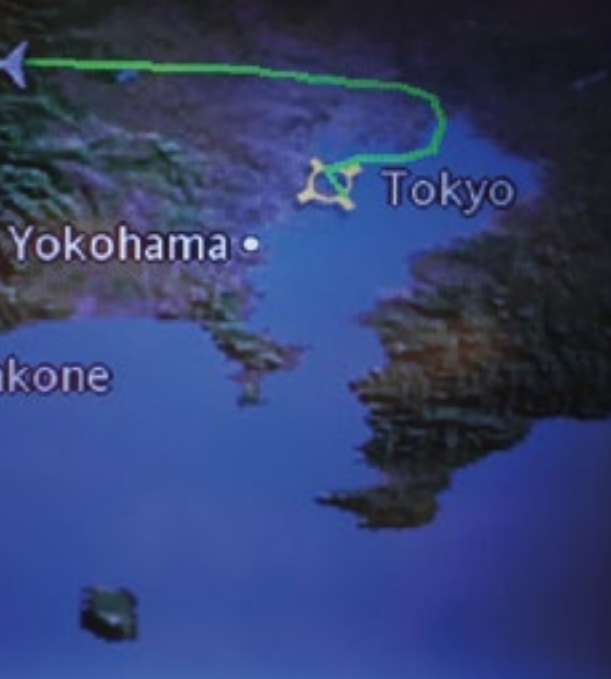

Salome ja Olli Olenius perheineen tekevät lähetystyötä yhdessä Viron evankelis-luterilaisen kirkon kanssa. Salomen ja Ollin työssä on tärkeää nuorten kohtaaminen ja nuorisotyön rakentaminen.

2022

Mirjam Harjun työ Japanissa tuli päätökseensä. Harju lensi kentältä kotiin, ja latasi kuvan Facebookiin varustettuna tekstillä: "Mission finished?", asked the border officer. "Finished", I said, even though mission is never finished this side of heaven. 日本ありがとう! Kiitos Japani!"

Lähetyskentällä rukous kantaa

TEKSTI: ANNA SOKKA | KUVAT: UNSPLASH JA NIKOLAI KOZETKOV

Rukous antaa läheteille voimaa lähetyskentän arjessa. Lähetystyöntekijät kertovat, kuinka rukousvastaukset ja siunaukset ovat näkyneet arkisissa kohtaamisissa, oikean tien löytämisessä ja maajärityksistä selviämisessä.

Myanmarin lähetti Joonas Toivaselle kentällä saadut rukousvastaukset puhuvat Jumalan läsnäolosta. Jumalan johdatus ja siunauksen huomaa erityisesti ihmisiä kohdatessa.

– Kokemukseni on, että rukousvastaukset ovat kokonaisvaltaista Jumalan läsnäoloa jokaisessa kohtaamisessa ja keskustelussa. Joskus me tie-

dostamme sen ja joskus emme sitä itse huomaa. Rukousvastaus on toisinaan niin intiimi ja yksityinen asia, että se jääkin vain Jumalan ja ihmisen itsensä välille eikä siitä voi kertoa muille, vaikka kuinka haluaisi, Toivanen pohtii.

– Usein on käynyt niin, että syvän keskustelun jälkeen on muistunut mieleen siinä hetkessä koettu huomaamaton siunaus ja Jumalan läsnä-

olo. Rukoukseni on, että jokainen ihminen voisi oppia tuntemaan Jumalan armon ja rakkauden toisaalta omassa elämässään syyllisyytensä ja kipunsa keskellä, mutta myös koko ihmiskuntaa sitovana luovana, lunastavana ja pyhittävänä rakkautena.

Toivanen miettii Jeesuksen opetusta rukouksesta: Jeesus korostaa, että rukous ei saisi olla hokemista ja siinä ei tulisi olla pelkoa siitä, että Jumala ei kuule.

– Toisinaanhan on tunne, että Jumala ei kuule, että hän on kaukana ja että ihminen on yksin. Mutta ei ole olemassa hetkeäkään, jolloin ihminen olisi yksin, ilman Jumalaa.

– On myös totta, että vaikka Jeesus lupaa rukouksiimme vastauksia, emme saa aina niitä vastauksia, joita odotamme tai haluamme. Jumalan rakkaus on muuttumaton, mutta se rakkaus ei muuta sitä tosiasiaa, että joidenkin ihmisten elämässä on paljon turhaa ja käsittämättömää kärsimystä ja kipua.

Herra varjeli katastrofissa

Japanin lähetti Päivi Yoshimuran perheessä rukous on mukana joka päivä.

– Rukouksien kantavaa voimaa saamme kokea lähetyskentällä jokapäiväisessä elämässä, työssä ja ihmisten kohtaamisissa. Kun lapsemme kävivät koulua, ennen kouluun lähtöä pidimme aamuisin lyhyen rukoushetken, jossa pyysimme siunausta ja varjelusta päivään. Nyt kun nuorin lapsemme Essai käy töissä, sama jatkuu yhä. Lisäksi puolestamme rukoilee suuri ystävien ja tukijoiden joukko, Yoshimura kuvaa.

Herran varjelus on ollut Yoshimuran perheessä läsnä luonnonkatastrofeissakin. Päivi muistaa erityisesti toukokuussa 2011 tapahtuneen suurmaanjäristyksen.

– Päivän kulku on jäänyt elävästi mieleeni: Aamulla Essai sai ihmeellisen kohtauksen ja kaatui. Epäilimme epilepsiaa, vaikka Essaila ei tällaista ole todettu. Hän jäi pois koulusta ja kävimme lääkärissä. Tyttäreemme Johanna oli sinä päivänä lähdössä koulusta viikonloppuleirille ja sovimme, että vien hänelle retkirepun koululle päivän päätyttyä.

– Mieheni Hiroaki jäi Essain kanssa kotiin ja lähdin viemään reppua Johannalle, mutta jostain syystä ajattelin lähteä etuajassa. Matkustin junalla ja menin odottamaan juna-aseman kahvilaan. Rakennus alkoi heilua voimakkaasti. Poistuin sieltä ja odotin, että tilanne vähän rauhoittui. Lähdin koululle, jossa oppilaat olivat siirtyneet urheilukentälle.

Koko perhe koki tilanteessa suuren Taivaan

Isän johdatuksen. Lasten ei tarvinnut olla vaarallisessa ja pelottavassa tilanteessa yksin.

– Essain aamullinen kohtaus oli ikävä, mutta sen vuoksi Hiroaki jäi hänen kanssaan kotiin. Kotona järjestys tuntui voimakkaana aiheuttaen aikamoisen sotkun tavaroiden lentäessä. Essaille tämä oli pelottavaa, mutta hän sai olla Hiroakin kanssa. Itse sain olla Johannan kanssa koululla odottamassa tilanteen rauhoittumista, ja pääsimme yhdessä kotiin lähettitoverin tultua yöllä hakemaan meidät autolla. Saapumiseni Johannan koulun asemalle ajoittui niin, että ehdin ennen maanjäristystä enkä ollut silloin junassa matkalla. Silloin olisin voinut joutua olemaan junassa useita tunteja.

Johdatusta tien päällä

Venäjän lähetti Pasi Hujaselle rukoukset ja rukousvastaukset liittyvät Venäjällä useimmiten kahteen asiaan: turvallisuuteen liikenteessä ja seurakuntalaisten tapaamiseen kotikäynneillä.

– Osa seurakuntalaisista on niin huonokuntoisia, että he eivät itse voi avata ovea. Pitää olla joku nuorempi sukulainen kotona. Osalle taas on annettu ohjeet olla avaamatta ovea kenellekään tuntemattomalle, sillä vanhuksia ryöstetään esimerkiksi tekeytymällä kaasutarkastajaksi, Hujanen avaa.

Hän kertoo esimerkin siitä, kuinka Jumalan huolenpito on näkynyt kentällä:

– Olin saanut erään seurakuntalaisen osoitteen Novinka-nimiseen kylään. Eräänä päivänä lähdimme pastori Vladimir Batuhtinin kanssa etsimään seurakuntalaista. Kun tulimme kylän

”Ei ole olemassa hetkeäkään, jolloin ihminen olisi yksin, ilman Jumalaa.”

reunaan, toinen tie lähti pohjoiseen, toinen etelään. Valitsimme pohjoisen tien. Pian edessä oli vesilammikko, ja kun ajoimme sen läpi, se osoittautuikin niin syväksi, että vesi roiskui konepellin päälle. Tie johti umpikujaan. Käännyimme takaisin ja rukoilimme, että pääsemme lammin läpi toisenkin kerran. Konepelti sai pesun, mutta pääsimme yli.

Etelään johtava tie vei kylän puolelle, mutta edessä oli uusia hidasteita.

– Venäjällä tavalliseen tapaan teiden nimiä tai talojen numeroita ei ollut näkyvissä. Lopulta löysimme oikean kadun. Taas oli kaksi vaihtoehtoa: pohjoiseen tai etelään. Etelässä näkyi mies pilkkomassa puita ja suuntasimme sinne. Pääsimme miehen luo, ja hän kertoi, että olisi pitänyt kääntyä pohjoiseen.

– Käänsimme auton ympäri, mutta tie – oikeastaan vain renkaiden jäljet nurmikossa – oli niin pehmeä, että auto vajosi helmoja myöten kuraan. Aikamme edes takaisin sahattuamme pääsimme takaisin risteykseen, ja sen jälkeen tie oli parempikuntoinen.

Pian tien reunassa käveli keski-ikäinen nainen.

– Kysyimme häneltä, missä oli meille annettu osoite. Hän katsoi meitä hieman oudoksuen ja sanoi: ”Se on minun äitini talo!” Hän oli menossa äitinsä luo ja kertoi, että äiti ei olisi avannut meille ovea, koska ei olisi tuntenut meitä.

– Mutkilla matkassa oli merkityksensä: tulimme juuri oikeaan aikaan oikeaan paikkaan. Jos olisimme tulleet suoraan, ovi ei olisi auennut.

Lähetystyö on rukousvastaus

Viron lähetti Kirsi Vimpari näkee usein rukousvastauksia siinä, kuinka Jumala tekee työtä ihmisten sydämissä.

– Kaikki se hyvä, mitä voin nähdä, kuulla tai huomata ihmisten elämässä, on täysin vastusta niihin rukouksiin, joita heidän puolestaan on rukoiltu. On ihminen, joka vapautui monesta sitovasta pelosta. On ihminen, joka alkoi lukea Raamattua ja uskoa Jumalaan. On lapsi, joka halusi väen vängällä tulla kirkkoon ja pyhä-

”Mutkilla matkassa oli merkityksensä: tulimme juuri oikeaan aikaan oikeaan paikkaan.”

kouluun sunnuntai toisensa jälkeen, ja se loiste hänen silmissään pyhäpäivisin toi mieleen Taivaan ilon. On aikuinen, joka murtavan surun kanssa tuli viikko toisensa jälkeen raamattupiiriin. Hän tuli kohdatuksi ja lohdutetuksi niin Sanassa kuin ihmisten kautta.

Vimparia myös puhuttelee se, että hän saa lähettinä olla itse eräänlaisena rukousvastauksena.

– Suomessa on paljon kristittyjä, jotka ovat kauan rukoilleet sen puolesta, että lähetystyöhön löytyisi lähtijöitä. Ja kun meitä löytyy, he jatkavat rukousta sinnikkäästi. On pysäyttävää todeta, että elän täällä omaa, useimmiten hyvin arkista elämääni rukousvastauksena moniin rukouksiin.

– Samalla se, että elän ja teen työtä täällä, tarkoittaa ennen kaikkea sitä, että rukous nousee Jumalan puoleen tämän kansan puolesta, missä nyt elän. Jokainen virolainen, jonka kanssa olen tekemisissä edes jollain lailla, on vastausta minun puolestani ja tämän työn puolesta rukoiluihin rukouksiin.

Julkaistu Sanansaattajassa 1/2022.

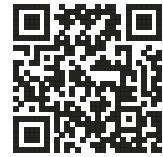
Pasi Hujanen menossa pitämään hartautta vanhukselle.

Credo-työ

Lue lisää:
sley.fi/credo-ohjelma

Tue meidän työtä
Mobile Pay:

29581

”Naisellakin on oma ääni!”

TEKSTI: ELINA TAKALA | KUVAT: PAAVO JA ANNA-LIISA MARKKULA/ SLEYN KUVA-ARKISTO

Keniassa parikymmentä vuotta sitten aloitettu Credo-toiminta on antanut monille pakkoavioliiton välttäneille tytöille mahdollisuuden koulutukseen. Samalla kodeistaan paenneet tytöt ovat saaneet ottaa elämänsä ohjat omiin käsiinsä.

Näin kertoi eräs kenialainen tyttö Miriam Karjalaiselle keväällä 2019. Sairaanhoidtaja YAMK Miriam Karjalaisen viime syksynä valmistuneen lopputyön aiheena oli se, miten Sleyn käynnistämä Credo-työ voimaannuttaa tyttöjä ja ehkäisee tyttöjen silpomista Keniassa. Tätä Miriam selvitti haastattelemalla kahdeksaa nuorta naista, jotka olivat lapsina, 11–14-vuotiaina, päässeet mukaan Credo-ohjelmaan.

Credo-ohjelmassa tytöt kävivät koulua sisäoppilaitoksissa. He olivat näin turvassa omilta per-

heiltään ja suvultaan, jotka halusivat pakottaa heidät ympärileikattaviksi ja pakkoavioliittoon.

Miten päädyit juuri tämän aiheen pariin?

– Asuin Keniassa 18-vuotiaaksi asti, koska vanhempani Pirkko ja Naphtali Igendia tekivät siellä lähetystyötä. Siksi kenialainen perhemalli, naisen asema ja muut maan kulttuuriin liittyvät asiat ovat minulle tuttuja.

Miriam ei kuitenkaan lapsuudessaan kohdannut ystäväpiirissään tyttöjen ympärileikkaukseen liittyviä asioita. Hän oli sisaruksineen ensin

suomalaisille lapsille tarkoitettussa koulussa ja myöhemmin amerikkalaisessa kristillisessä koulussa. Koska Miriam ei käynyt paikallista koulua, hän toteaa eläneensä ikään kuin suojatussa kuplassa.

Miehet ja isoäidit avainasemassa

Naisen sukuelinten silpominen (Female genital mutilation eli FGM) on Suomen Gynekologiyhdistyksen ja Suomen Kätilöliiton suosittama termi tyttöjen ympärileikkaukselle. Maailmassa arvioidaan olevan 100–140 miljoonaa silvottua naista.

Kenia on yksi kolmestakymmenestä maasta, joissa silpomista edelleen tapahtuu – siitä huolimatta, että se on ollut Keniassa laitonta vuodesta 2001. Arviolta joka viides 15–49-vuotias kenialaisnainen on joutunut silpomisen kohteeksi. Etenkin maasaiheimon keskuudessa tapa on yleinen: lähes neljä viidesosaa naisista on ympärileikattu. Tapa on aikuistumisen merkki, ja se suoritetaan 8–14 vuoden iässä. Operaatio on tuskallinen, ja sen välittömiä ja myöhempiä lääketieteellisiä seurauksia ovat kuiviin vuotaminen, tulehdukset, virtsaamisvaikeudet ja pidätyksyvyn heikkeneminen, voimakkaat kuukau-

”Tytöt saivat Credosta hengellistä tukea ja toivoa paremmasta elämästä.”

tiskivut, psyykkiset ongelmat, seksuaalielämän ongelmat sekä laajan, joustamattoman arpikudoksen aiheuttamat synnytyskomplikaatiot.

Vuonna 2014 Keniassa tehdyn tutkimuksen mukaan kenialaistyttöistä ja -naisista 92 % on sitä mieltä, ettei tyttöjen silpomisen pitäisi tulevaisuudessa jatkua. Perinne jatkuu kuitenkin salassa etenkin maaseudun kylissä. Sitä pitävät yllä erityisesti miehet ja isoäidit.

– Haastattelemani tyttöjen mukaan kulttuuriset perinteet ja uskomukset jarruttavat muutosta. Mies on perinteisesti perheen pää, ja oletus on, että lapset noudattavat vanhempiensa käskyjä. Silpominen on myös sukupuoleen perustuvaa väkivaltaa, joka ilmentää epätasa-arvoa sukupuolten välillä, Miriam huomauttaa.

Koskettavat tarinat

Miriamin haastateltaviksi valikoitui tyttöjä, jotka olivat käyneet koulun loppuun, opiskelleet sen jälkeenkin ja olivat jo työelämässä. Niitä tyttöjä, joiden opiskelu oli syystä tai toisesta jäänyt kesken ja joihin Credo-ohjelmalla ei enää ollut yhteyksiä, ei ollut haastatteluissa mukana. Miriam kertoo pohtineensa tätä lopputyönsä ohjaajan kanssa.

– Päädyimme siihen, että keskityn työssäni nimenomaan positiivisiin asioihin ja tyttöjen voimaantumiseen sekä siihen, miten Credo-työ on edistänyt heidän terveyttään ja hyvinvointiaan.

Tytöt kantavat mukanaan raskaita kokemuksia lapsuudestaan, mutta he puhuivat paljon myös siitä, miten suuri vaikutus Credo-ohjelmaan

Credo-työ auttaa tyttöjä Keniassa

Sleyn vuonna 2001 käynnistämä, Kenian luterilaisen kirkon piirissä toimiva kummiohjelma Credo auttaa tyttöjä, jotka ovat vaarassa joutua ympärileikatuiksi ja lapsiavioliittoon heitä usein huomattavasti vanhempien miesten kanssa. Credo-ohjelman diakonissa auttaa turvaa etsivät tytöt käymään koulua sisäoppilaitoksessa. Moni tyttö voi opiskella turvassa jopa vuosien ajan, ammattiopintojen päätökseen asti. Diakonissa keskustelee tyttöjen kanssa heidän elämänsä haasteista. Sovittelun avulla pyritään parantamaan katkenneet tai tulehtuneet välit perheeseen siten, että tyttö voisi palata takaisin yhteisönsä ilman ympärileikkauksen tai pakkoavioliiton uhkaa.

Credo-kummi voi olla joko nimikkokummi yhdelle tytölle tai kaikkien toiminnan piirissä olevien yhteinen kummi. Kummin tuki kattaa tyttöjen koulunkäynnistä aiheutuvia koulu- ja asuntolamaksuja, ruoka- ja vaatekuluja, koulukirjoja ja opiskeluvälineitä sekä terveydenhoitoa. Kummin tehtävänä on myös rukoilla nuoren puolesta, mahdollisuuksiensa mukaan tukea tätä taloudellisesti sekä pitää häneen yhteyttä.

pääsemisellä on heidän elämässään ollut.

– Tytöt kertoivat hyvin avoimesti omat tarinansa, Miriam toteaa.

Tärkeä "Credo-perhe"

Haastatteluissa painottuivat koulutuksen ja terveydenhuollon tärkeys sekä se, että tytöt olivat saaneet kasvaa omista asioistaan päättäväiksi naisiksi.

– Tytöt saivat Credosta myös hengellistä tukea ja toivoa paremmasta elämästä. He löysivät hengellisen yhteisön, vertaistukea ja eräänlaisen "Credo-perheen", johon tunsivat kuuluvansa, kun omaan perheeseen yhteydet olivat saattaneet katketa kokonaan, Miriam toteaa.

Tytöt kertoivat siitä, että kristinuskon opetukset motivoivat heitä antamaan anteeksi perheilleen, joiden luota he olivat joutuneet pakenemaan. Tytöt halusivat ymmärtää sitä, ettei heidän perheillään ollut koulutusta eikä tietoa ja siksi he eivät osanneet tehdä lastensa osalta viisaita ratkaisuja.

– Tytöt puhuivat myös paljon kiitollisuudesta, jota he tunsivat päästyään Credo-ohjelmaan, joka maksoi heidän koulutuksensa.

Kiitollisuus liittyi monella tytöllä siihen, että he halusivat toimia positiivisen muutoksen tekijöinä omissa kyläyhteisöissään ja toimia tyttöjen silpomisen estämiseksi.

– Haastattelujen mukaan muutos tämän asian osalta tapahtuu Keniassa hitaasti. Credo-ohjelmassa olleet tytöt voivat silti vaikuttaa oman esimerkkinsä kautta niin, ettei heidän siskojaan ja serkkujaan silvottaisi. He voivat omissa kylä-

yhteisöissään ja suvuissaan näyttää, että ovat saaneet koulutuksen, työpaikan ja palkkaa ja voivat nyt auttaa ihmisiä omissa yhteisöissään, Miriam sanoo.

Naisen elämällä on arvo

Yksi Miriamin haastattelemissa tytöistä sanoi:

”Pidän itseäni pätevänä naisena, koska minulla on tarpeeksi taitoja. Voin nyt etsiä töitä ja oppia pitämään huolta itsestäni.”

Köyhistä ja hankalista olosuhteista ponnistaneilta tytöiltä on vaadittu paljon sinnikkyyttä. Osa tytöistä painotti siitä, että he ovat huomanneet, että vaikka he ovat naisia, heillä on oma ääni. Heidän elämällään on arvo.

– Eräs tytöistä puhui siitä, että nyt hän tietää, mitkä ovat hänen oikeutensa ja mitä ovat naisten oikeudet. Sen sijaan, että jostakin tytöstä olisi tullut vanhan miehen kuudes vaimo ja hän olisi saanut kymmenen lasta, hän voikin nyt tehdä omia valintoja! Tämä oli minulle inspiroivaa tutkimusta tehdessäni. Tyttöjen ja naisten oikeudet sekä heidän voimaantumisen on lähellä sydäntäni, Miriam Karjalainen toteaa.

Lähde: Miriam Karjalainen: Empowering Girls through Credo Program – Preventing Female Genital Mutilation in Kenya. Diaconia University of Applied Sciences, Master of Health Care Master's Degree Programme in Global Health Care. (2021)

Julkaistu Sanansaattajassa 4/2022.

Koti-ikäväää ja toivoa paremmasta huomisesta

TEKSTI: ANNA SOKKA | KUVAT: TOM SÄILÄ

Kun luterilaisen kirkon seurakuntalaiset pakenivat Etelä-Sudanin sisällissotaa, Sleyn tukema työ siirtyi sieltä Ugandan pakolaisleireille. Leireillä ihmiset joutuvat elämään monien vaikeuksien keskellä ainaisesta koti-ikävästä kärsien. Maaliskuussa kentälle saapuneet lähetit Anna ja Taisto Sokka kertovat ensimmäisestä vierailustaan pakolaisleireillä.

Päiväntasaajan maassa Ugandassa lämpömittari on noussut lähelle neljääkymmentä astetta. Maaperän kuivuudesta päätellen sadetta ei maan luoteisnurkassa ole vähään aikaan näkynyt. Pienet kylät siellä täällä tuovat vaihtelua pusikkoiseen metsämaisemaan. Auton tärinä kuoppaisilla hiekkateille alkaa tottua muutaman ajotunnin jälkeen.

Olemme matkalla lähellä Etelä-Sudanin ja Kongon rajaa oleville Bidibidin ja Morobin pakolaisleireille, joissa on Sleyn yhteistyökirkon, Etelä-Sudanin ja Sudanin luterilaisen kirkon seurakuntia. Matkassa on meidän Ugandan lähettiläisten, Anna ja Taisto Sokan sekä Pauli Vanhasen lisäksi Sleyn toiminnanjohtaja Tom Säilä, jonka olemme saaneet maaliskuun lopussa viikon ajaksi vieraaksemme. Matka on merkittävä myös meille uusille läheteille: näemme ensimmäisen kerran asemapaikastamme Gulusta katsottuna kauimmat pakolaisleirit.

Korona ja taistelu vallasta

Etelä-Sudanin historia on lyhyt ja verinen. Maa itsenäistyi Sudanista omaksi valtiokseen vuonna 2011. Itsenäisyyttä oli edeltänyt pitkään jatkunut sota etelän ja pohjoisen välillä. Kauaa uusi valtio ei saanut nauttia rauhasta, sillä Etelä-Sudanissa puhkesi sisällissota kahden eri sotilaallisen ryhmittymän välillä vain pari vuotta itsenäistymisen jälkeen. Tämä aiheutti suuren pakolaisvirran naapurivaltioihin: pelkästään Ugandan puolelle paenneita on noin 1,5 miljoonaa.

Rauhaa on yritetty solmia eri osapuolten välillä, mutta valtio ei ole kuitenkaan onnistunut järjestäytymään uudelleen. Uuden hallituksen johtajuuskiistojen lisäksi koronapandemia on vaikeuttanut asioiden etenemistä. Levottomuudet, joista siviilit kärsivät, jatkuvat yhä. Tämän takia myöskään pakolaisvirta ei ole sammunut tai kääntänyt suuntaansa. Monet odottavat epävarmassa tilanteessa kahden maan välillä: aloitako uusi elämä naapurimaassa vai valmistellako kotiinpaluuta?

Tervetuloivotus tanssien

Kun saavumme perille Bidibidin leirille, meitä on vastassa iloisesti laulava ja tanssiva joukko. Saapumistamme on odotettu jo eilisestä saakka, sillä jouduimme ukkosmyräkän vuoksi yöpymään suunniteltua aiemmin. Kokoonnumme pieneen savikirkkoon, jonka Sley on rakennuttanut pakolaisleirille. Yhtäkään paikkaa ei jää vapaaksi, kun ihmiset ahtautuvat tilaan. Osa jää ovensuuhun. Ei jää epäselväksi, että laajennustyö olisi tarpeen.

Kolme lasten ja nuorten kuoroa esiintyy suo-

malaisille vieraille. Alle kouluikäisetkin lapset ovat opetelleet tarkasti tanssiaskleet ja lauluharmoniat. Kaikesta näkee, että vieraiden saapuminen on seurakuntalaisille riemun ja juhlan aihe, ja jokainen tekee parhaansa. Lapset laulavat kovalla äänellä: ”We are dancing to Zion, halleluja Jesus Christ”, ”Tanssimme matkalla Siioniin, halleluja Jeesus Kristus.” Nuoret tytöt säestävät laulua: toinen heiluttaen pelistä rakennettua helistinsoitinta ja toinen paukuttaen rytmikkäästi vanhaa vesikanisteria.

Papilla on viisi seurakuntaa

Pastori Nixon pitää juhlan kunniaksi lyhyen viikkojumalanpalveluksen. Tulkkauksen tarvitaan kahdelle kielelle: vieraita varten puhutaan englantia, mutta seurakuntalaisten keskuudessa puhutaan pääosin heimokieltä atsolia. Muuhun kuin atsolin heimoon kuuluvia varten puheet käännetään Juban arabiaksi. Se on Etelä-Sudanissa puhuttava yleiskieli ja yksi arabian murteista.

Seurakunta on siitä onnellisessa asemassa, että paikalla on pastori. Ugandan puolella olevilla pakolaisleireillä on tällä hetkellä vakituisesti vain yksi Etelä-Sudanin kirkon pappi. Hän hoitaa viittä seurakuntaa kahdella leirillä lähellä Etelä-Sudanin ja Kongon rajaa. Kauempana pohjoisessa olevan Palabekin ja etelässä olevan Bweyalen pakolaisleireille on mahdollisuus ehtiä vain harvoin, ja niissä ovat seurakunnat ovat käytännössä ilman pastoria. Seurakunnista huolehtivat maallikkokoulutuksen saaneet evankelistat.

Naisista tuli leskiä

Silmiinpistävin ero suomalaiseen jumalanpalvelukseen verrattuna ei ole niinkään savilattiat ja kumiseva peltikatto tai oksista ja puunrungon palasista kyhätty istuimet, eikä edes vaatimaton puinen alttaripöytä, vaan lasten ja nuorten suuri osuus seurakuntalaisista. Nopeasti laskettauna aikuisia ei ole kirkkosalin puolella kuin kymmenkunta, ja heistäkin lähes kaikki naisia. Lapsia ja nuoria on sen sijaan useita kymmeniä.

”Lasten ja nuorten suuri osuus seurakuntalaisista kiinnittää huomion.”

Etelä-Sudan & Sudan

Lue lisää: sley.fi/etela-sudan-ja-sudan

Tue meidän työtä
Mobile Pay:

69761

Nuoren kirkkokansan näkeminen on ensin ilahduttavaa. Kun syy aikuisten vähyteen selviää, on se hyvin järkyttävä ja surullinen. Suurin osa näkemistämme naisista on jäänyt leskiksi sisällissodan seurauksena. Joillakin mies on yhä elossa mutta hoitamassa omistamaansa maata Etelä-Sudanin puolella, kunnes naisille ja lapsille on riittävän turvallista palata. Eräs harvoista seurakunnassa paikalla olevista miehistä kertoo olevansa tapaamassa perhettään pakolaisleirillä, kunnes matkaa takaisin Etelä-Sudaniin. Kulkeemisessa on aina riskinsä, ja rukoilemme varjesta miehen matkalle.

Kahden maan välissä

Eteläsudanilaiset saavat asua leireillä vapaina jatkuvasta sodan pelosta, mutta heidän tilanteensa on silti kaikkea muuta kuin helppo. Ugandan valtio on antanut pakolaisten asuttavaksi maa-alueen, jolle he voivat rakentaa pienen asunnon perheelleen. Heidän on myös mahdollista vuokrata pala maata ruuan kasvatamista varten. Todellisuudessa vuokraamiseen tarvittava raha on vaikea saada kerättyä eikä vuokra-alueiden maaperää ole helppo työstää.

Selvitäkseen jokapäiväisestä elämässä pakolaiset ovat ulkopuolisten avustusjärjestöjen varassa. Riippuen leiristä ruoka-avustus on 6–12 kiloa maissia kuukaudessa yhtä ihmistä kohti. Ihmiset elävät jatkuvassa nälässä, elleivät onnistu saamaan ylimääräisiä tuloja. Lasten koulunkäynnistä on suuri huoli: jos koulutukseen ei saada varoja, minkälainen tulevaisuus nuorille on tarjolla?

Menneisyyden traumat

Leirilläkään ei päästä täysin pakoon sotaa: äidit kantavat menneisyyden traumoja, joku on elänyt pakolaiselämää koko pienen ikänsä ja uutiset jatkuvista levottomuuksista luovat synkän varjon paluutoiveiden ylle. Kun on aikaa kuunnella, iloisten ilmeiden taakse kätkeytyykin paljon toivottomuutta ja murhetta tulevaisuudesta. Jokaisella elämän osa-alueella on puutteita, ja kotikävä vaivaa niin vanhoja kuin nuoriakin.

Eräs leireillä työskentelevä diakonissa kuvailee tilannetta näin: ”En ole koskaan kotona. Olen muukalainen maassa, jossa asun, mutta en voi palata sinnekään, mistä olen tullut.”

Vaativien olojen keskellä elävä kirkko tarttuu rukouksen voimaan. Hädänalaisella seurakunnalla on monia rukouspyyntöjä, mutta lopputulema on sama: kyllä Herra jotenkin auttaa meitä!

Toiminnanjohtaja Säilä rohkaisee paikalla olevia, että avunhuudot on kuultu: kun seurakuntalaiset ovat rukoilleet Jumalaa, hän on kuullut rukoukset ja päättänyt herättää Suomessa ihmisiä rukoilemaan eteläsudanilaisten puolesta ja auttamaan heitä.

Tässä rukoustyössä saamme olla mukana jokainen omalla paikallamme.

Yhteisen aterian jälkeen matkaseurueemme lähetetään seuraavalle etapille laulun ja rukouksen saattelemana.

Julkaistu Sanansaattajassa 9/2022.

Meistä tuli opettajia, sähkömiehiä, psykologeja

TEKSTI: MAIKKI OCHIENG | KUVAT: MAIKKI OCHIENG

Fancy-tyttö eksyi nelivuotiaana Kisumussa eikä löytänyt perhettään vuosiin. Jumala kuitenkin johdatti hänen tielleen auttajia. Orpolapsityön kautta hän on saanut tukea arkeensa ja opiskellut jopa yliopistotutkinnon.

Orpolapsityöllä Keniassa on pitkät perinteet. Sley'n lähetystyöntekijä Anja-Maija Vanhanen aloitti työmuodon yhteistyössä Kenian evankelisluterilaisen kirkon kanssa jo 1980-luvulla. Kummilapsihanke alkoi vuonna

2005 Suomen valtion tukemana. Sley'n lähetystyöntekijät Liisa ja Antti Saarenketo olivat aloittamassa kummilapsihanketta. Kuluneiden vuosien aikana monet lähetit ovat palvelleet orpolapsityössä omalla työpanoksellaan. Työssä ovat

”Kummilapsi -hankkeessa on mukana 275 lasta.”

olleet mukana muun muassa Ari Lukkarinen, Paavo Markkula ja Sinikka Arkkila. Vuodesta 2008 lähtien työmuoto on ollut täysin suomalaisten ystävien ja seurakuntien tukema. Kummilapsihankkeessa on tällä hetkellä mukana 275 lasta. Orpolapsityön tuen piirissä on ollut näiden kuluneiden vuosien aikana satoja kenialaisia lapsia ja nuoria. Hankkeen kautta on tuettu heidän terveydenhuoltoaan ja koulunkäyntiään. Perheisiin on myös maksettu kuukausittaista ruokarahaa. Orpolapsityön työntekijät ovat tehneet koti- ja koulukäyntejä ja näin olleet seuraamassa ja tukemassa lasten elämää. He ovat myös saaneet opettaa rakastavasta Vapahtajasta hankkeen kautta kohtaamilleen ihmisille.

Fancy joutui eroon perheestään

Yksi orpolapsityössä mukana ollut nuori on Fancy Akinyi. Hän tuli mukaan kummilapsihankkeeseen vuonna 2007, jolloin hän oli peruskoulun viidennellä luokalla. Fancylla oli suomalainen tukija aina vuoteen 2019 asti, jolloin hän valmistui Egertonin yliopistosta ekoturismin ja ravintola-alan kandidiksi. Suomalaisen kummin tukemana hän sai siis opiskella peruskoulusta

lukioon ja vieläpä yliopistoon asti.

Fancy tarina on monivaiheinen ja tarinaa kuunnellessa saa huomata, miten Jumala on pitänyt Fancystä hyvää huolta, vaikka elämäntilanne on ollut hyvin haastava.

Fancy joutui erilleen perheestään pienenä tyttönä. Eräänä päivänä hän lähti leikkimään ystäviensä kanssa Kisumun kaupungin eräällä hyvin tiheään asutulla alueella. Hän oli kulkenut liian kauaksi kodistaan, ja illan tullen hän ei enää tiennyt, missä hänen kotinsa on. Fancy oli tuolloin vain noin neljän vuoden ikäinen. Eräs ohikulkija pysähtyi hänen luokseen ja kysyi, miksi tyttö on yksin liikenteessä. Fancy kertoi, että ei tiedä missä hänen kotinsa on. Nainen vei Fancyn poliisiasemalla, mutta poliisit sanoivat, että heillä ei ole paikkaa pienelle tytölle ja kukaan ei ollut ilmoittanut Fancya myöskään kadonneeksi. Poliisit pyysivät naista huolehtimaan lapsesta yön yli.

Kului päiviä ja lopulta vuosia Fancyn asuessa tämän naisen kodissa. Monien vuosien kuluttua Fancyn setä alkoi selvittää poliisin kautta, missä hänen sukulaistyttönsä on. Tuolloin Fancyn isä oli kuollut ja äiti ei ollut kykenevä huolehtimaan lapsesta. Setä sai yhteyden Fancyn luokseen ottaneeseen perheeseen. Setä otti Fancyn luokseen asumaan ja näin tyttö pääsi takaisin oman sukunsa luokse.

Kenialaista kokkausta Youtubessa

Fancy kertoi, että hän ei tiedä missä olisi nyt,

Kenia

Lue lisää:
sley.fi/kenia

Tue meidän työtä
Mobile Pay:

29581

jos hän ei olisi päässyt mukaan orpolapsityön tuen piiriin. Hän on erittäin kiitollinen kaikesta saamastaan tuesta, ruokarahasta, koulumaksuista, koulupuvuista ja tavaroista, joita hän sai ottaa vastaan vuosien aikana ja jotka helpottivat hänen arkeaan. Hän sai mahdollisuuden opiskella itselleen ammatin. Fancy on kiitollinen Jumalalle siitä, miten Jumala on johdattanut hänen elämäänsä hyviä ihmisiä, jotka ovat olleet valmiita auttamaan häntä. Fancy ei ole löytänyt vielä pysyvää työpaikkaa ja se onkin suuri rukousaihe. Hänellä on oma Youtube-kanava (Fancy Akinyi), jossa hän neuvoo laittamaan kenialaista ruokaa kuten samosoja, ugalia ja papumuhennosta. Hän toivoo saavansa seuraajia kanavalleen myös Suomesta orpotyön ystävistä.

Vieraita läheltä ja kaukaa

Launtaina 16.4 kokoontui Kisumun luterilaisen kirkon pihapiiriin ensimmäistä kertaa yhteiseen tapaamiseen orpotyön hankkeen tuen piirissä vuosien aikana olleita nuoria. Tätä päivää on suunniteltu ja valmisteltu jo vuosien ajan. Koronapandemian vuoksi tapaamista jouduttiin lykkäämään kahdella vuodella eteenpäin, mutta haaveilu päivästä oli alkanut jo vuosia aikaisemmin. Päivän suunnittelutiimiin kuului muutamia hankkeen entisiä opiskelijoita yhdessä toimiston nykyisen hallintotyöntekijän Molly Agandin ja lähetystyöntekijä Maikki Ochiengin kanssa. Fancy kuului suunnittelutiimiin vastaten päivän ruokahuollon toimivuudesta. Hankkeen entisiä opis-

kelijoita oli tullut paikalle 50 ja yhdessä kymmenen työntekijän ja kahden orpotyön johtokunnan jäsenen kanssa saimme viettää mukavan päivän yhdessä. Jotkut olivat tulleet tapaamiseen Mombasasta saakka ja matkustaneet linja-autolla yli 800 kilometrin matkan. Toiset olivat tulleet lähempää ja pääsivät paikalle kävellen ja polkupyörällä. Eräs nuori oli tullut orpotyön tuen piiriin jo vuonna 1989, toiset myöhemmin 2000-luvulla. Paikalla oli myös Matongon orpokodissa kasvaneita lapsia. Oli hienoa, että tapaaminen koettiin erittäin tärkeäksi.

”Älä koskaan unohda sitä, joka auttoi”

Eräs nuori muisteli pienessä puheessaan lapsuuttaan ja sitä, miten hänellä ei ollut lapsena koskaan kenkiä mutta orpotyön kautta hän sai elämänsä ensimmäiset kengät. Hän kertoi, miten hän vieläkin muistaa, miten diakonissa Agnes toi nämä kengät hänelle. Hän työskentelee nykyään sairaanhoitajana ja kertoi, miten iloinen hän on siitä, että voi nyt olla auttamassa muita työnsä kautta. Toinen nuori muistutti kaikkia siitä, että ei koskaan pidä unohtaa kotia, sitä kirkkoa, joka on ollut tukemassaa elämän haasteissa eteenpäin. Eräs nuori painotti sitä, että kaikessa mitä teemme, meidän tulee muistaa laittaa Jumala ykkössijalle elämässämme. Orpotyönjohtaja Jorma Arkkila muistutti paikalla olevia siitä, miten meillä kaikilla on yksi Isä, Jumala, ja me kaikki olemme Jumalan lähettämiä palvelijoita toinen toisillemme. Puheenvuorot olivat hyvin koskettavia ja toivoisinkin että orpotyön tukijat olisivat voineet olla paikalla kuulemassa ja näkemässä miten ihmeellisellä tavalla Jumala on johdattanut näiden nuorten elämää.

Tapaamisessa oli muun muassa opettajia, sähkömiehiä, optikko, laboratorioteknikko, automekaniikkoja, sairaanhoitajia, ompelijoita, psykologi, kauneudenhoitajia, sosiaalityöntekijöitä, rakennusteknikkoja, hitsaajia ja IT-alan asiantuntijoita. Kaikkien näiden ystävien koulutuksen oli mahdollistanut suomalainen tukija. Tukijat ovat myös rukoilleet kummilasten puolesta ja olleet näin tukemassa kenialaisia lapsia elämässä monin tavoin. Nuoret ovat todella kiitollisia siitä, että heille on annettu mahdollisuus opiskella ja nyt he voivat olla rakentamassa Kenian yhteiskuntaa omalla työpanoksellaan. Heillä on myös nyt mahdollisuus tukea omia lähimmäisiään. Nuoret toivottavat Jumalan siunausta kaikille orpotyön tukijoille.

Julkaistu Sanansaattajassa 10/2022.

Mitä Siperia opetti?

TEKSTI: VILLE MELANEN | KUVAT: VILLE AUVINEN

Ville Melanen perheineen asui ja työskenteli Siperiassa kymmenen vuoden ajan. Vuodet Itä-Venäjällä opettivat – kerrospukeutumisen lisäksi – että rukoukset todella kuullaan.

Asuin perheeni kanssa Siperian Krasnojarskissa vuodesta 2010 vuoteen 2020. Muuttaessamme vaimoni Susannan ja tyttäriemme Helmin ja Viljan kanssa sinne kauas Helmi oli kolmivuotias ja Vilja reilut kolme kuukautta vanha. Juhana syntyi joulukuussa 2014.

Tänne Suomeen tehtiin synnytytretki. Siperian vuodet opettivat perheellemme ainakin matkustamista pienten lasten kanssa eri kulkuneuvoissa, eikä se totisesti ollut aina helppoa. Olen myös tavannut vastata suomalaisten Siperiaan liittyvään vakiokysymykseen, että se on opettanut

kerrospukeutumisen merkityksen.

Krasnojarsk sijaitsee varsin etelässä – Latvian kanssa samalla leveyspiirillä. Se ei kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö siellä olisi talvella kylmä. Kovimpien pakkasten vallitessa lämpötila laskee noin -40 asteeseen. Tuollainen pakkanen ei sinällään ole mitään tavatonta, mutta Krasnojarskin läpi virtaava suuri Jenisei-joki tuo pakkaseen kosteuslisän. Joki ei nimittäin noilla seuduilla jäädy koskaan. Tämän lisäksi omaa osuut-taan näyttölee tuuli. Kerrospukeutuminen on siis avain selviytymiseen pakkasella ja toki huolehti-minen siitä, että silmät eivät jäädy kiinni. Siperian talvet ovat kylmiä ja kesät kuumia. Tämä ei ole pelkkää puhetta, vaan totisinta totta. Tosin jotkut sanovat, että ennen vanhaan talvet olivat kylmempiä.

Luottamus ei synny hetkessä

Elämämme ja työmme alku Krasnojarskissa oli vaikea. Seurakunta ei tuolloin kokoontunut edes joka viikko ja kokoustila paikallisessa kirjastossa ei ollut mikään ihanteellinen. Ensimmäiseksi piti aloittaa säännöllinen jumalanpalveluselämä ja seurakuntalaisiin tutustuminen. Seurakunnalla oli oma myrskyinen historiansa, mutta sen elämä saatiin jatkumaan. Aloitimme myös säännöllisen rukoilemisen oman kokoustilan saamiseksi. Oltuani ennen Siperiaan lähtöä työssä Pietarin seudulla kuusi vuotta huomasin pian, että krasnojarskilaisten koteihin ei ollut ollenkaan niin helppo päästä kuin mihin olin tottunut Länsi-Venäjällä. Vähitellen luottamus syntyi ja ovet alkoivat avautua. Perheemme elämään toi ongelmia erityisesti alkuvuosina asuntojen vaihtuminen nopeaan tahtiin sekä viisumi- ja oleskelulupa-asiat. Lähetystyöllä on aina oma vastustuksensa, eikä tällainen vastustus ilmene aina suoraan hengellisten kysymysten alueella, vaan myös arkielämän vaikeuksissa.

Siperiassa ei pärjää suomella

Lähetystyöhön niin Siperiassa kuin muuallakin liittyy olennaisesti erilaisiin ihmisiin tutustuminen. Joku saattaisi nimittää sitä verkostoitumiseksi. Koin tärkeäksi yhteistyön virolaisen kulttuuriseururan kanssa. Tällä tavalla avautui mahdollisuus tavoittaa ihmisiä erilaisten juhlien kautta. Pidin juhlissa aina hengellisen puheen, vaikka saatoin pyydettyä puhua jotain Suomestakin. Olinhan perheeni kanssa samalla suomalaisten edustaja. Lääninrovastin tehtävissä pääsin näkemään ja kokemaan Siperian suuret etäisyydet. Pariin otteeseen tein kirkon valtuutuksella piispantarkastukset rovastikun-

”En koskaan uusia ihmisiä tavatessani esittäytynyt heti alkuun lähetystyöntekijäksi tai pastoriksi.”

tani seurakunnissa eli matkustin tuhansia kilometrejä. Liikun paljon muutenkin rautateitse ja tarvittaessa myös lentäen. Jos mieli tekevi matkustaa läntisimmästä seurakunnasta Omskista itäisimpään seurakuntaan Ulan-Udeen, junal-la matkaan menee vähintään sellaiset 50 tuntia kaikkine pysähdyksineen. Pitkän matkan junat saattavat seisahtua suurissa kaupungeissa jopa tunniksi taukoa pitämään.

Tarkastusmatkoilla ei tarvitse yhtä mittaan matkustaa, mutta niihin meneekin sitten jo toista viikkoa. Junamatkoilla syntyi paljon hyviä keskusteluja. En koskaan uusia ihmisiä tavatessani esittäytynyt heti alkuun lähetystyöntekijäksi tai pastoriksi. Tarkoitukseni ei ollut salata taustaani, mutta lähes aina se tuli esille. Venäjää puhuessani paljastuu, ettei lausuntani ole ihan verivenäläisen luokkaa. Suomalaisuuttani arvostettiin junamatkoilla. Siperia opetti minulle myös venäjän kielellä pärjäämisen. Pietarin seudulla kielitaitoni ei paljon vahvistunut, mutta Siperiassa ei pärjää enää suomella.

Villasukat lämmittivät jalkoja ja sydämiä

Vierailut Siperian vankiloissa opettivat myös paljon. Televisio-ohjelmien välittämät kuvat 1990-luvun alun venäläisvankiloista, joiden selkeihin oli sullottu kymmeniä ihmisiä kapeaan tilaan, ei vastannut sitä kuvaa, joka minulle muodostui 2010-luvun siperialaisvankiloissa käydessäni. Aikaa myöten tapahtuu muutoksia, mutta toisaalta siperialaisvankilat ovat olleet perinteisesti myös työleirejä. Vankeja, jotka tekevät töitä vaikeissa olosuhteissa, täytyy ruokkia ja vaatettaa asianmukaisesti, muuten hommista ei tule mitään. Vankilalaitos on Venäjällä kuin iso liikeyritys. Se olisi entistäkin kannattavampi yritys, jos rahat menisivät lyhentämättä oikeisiin kohteisiin. Vangeillehan ei työstä paljon makseta, mutta korruption kourat kahmivat kokoon kunnan kasan kahisevaa.

Osa siperialaisista vangeista tekee töitä, osa ei tee. Olen tavannut niitäkin vankeja, jotka ovat

Venäjä

Lue lisää:
sley.fi/venaja

Tue meidän työtä
Mobile Pay:

57858

käyttäneet paljon aikaa Jumalan sanan lukemiseen. Sana tekee ihmeitä ja vapauttaa ihmisiä myös vankiloiden seinien sisäpuolella. Kristus on todellinen vankien ja kaikkien synnin orjien vapauttaja. Vapahtajan veressä on lunastus kaikille valmistettu. Erityisesti miesvangit olivat kiitollisia saamistaan villasukista. Useat eri vangit kertoivat, kuinka villasukat eivät lämmitäneet ainoastaan heidän jalkojaan vaan myös heidän sydämiään. Villasukat kertoivat, että jossakin on joku, joka välittää heistä. Eikö tämä todista meille siitä, että ihmisten pienistä teoista voi tulla Jumalan suuria tekoja Herramme käsissä? Lähetystyöhön osallistuu suuri ketju ihmisiä, joista jokaisella on oma tärkeä osuutensa.

Siperiassakin pärjää

Toivon, että Siperia ei ainoastaan opettanut jotakin vaan saa opettaa jatkossakin minua. Aika näyttää, kuinka tässä käy. Siperia opetti kuitenkin perheellemme sen, että erilaisissa olosuhteissa – Siperiassakin – pärjää. Vaikeudetkin voidaan voittaa. Siperia ei ollut huono paikka elää. Helmi ja Vilja oppivat siellä venäjän kielen ja aloittivat koulunkäyntinsä krasnojarskilaissä koulussa. Ennen koronaa heidän, kuten Juhanankin, kotikaupunki oli Krasnojarsk. Se oli

”Villasukat kertoivat, että jossakin on joku, joka välittää.”

paikka, josta lähdettiin muualle. Nyt Krasnojarsk on paikka, jonne ehkä joskus vielä päästään käymään. Koti on nyt Suomessa Lahden kaupungissa. Susannalle ja minulle Siperia opetti niin lähetystyössä kuin vanhempina kaikenlaisia. Työ oli toisinaan vaikeaa, muttei mahdotonta. Selvisimme lasten koulunkäynnin haasteista ja rukouksemme erityisesti lasten sairastaessa kuultiin. Emme kokeneet suuria herätyksiä, mutta annoimme oman todistuksen ja panoksen Herramme Siperiaan lähettäminä. Opimme myös sen, että rukoukset todella kantavat ja auttavat. Esirukoukset työntekijöiden merkitystä ei voi liikaa korostaa. Rukoilkaamme vastedeskin.

Julkaistu Sanansaattajassa 12/2022.

Varmat asiat ovat Jumalan asioita

TEKSTI: MARTTI PYYKÖNEN | KUVA: TOM SÄILÄ

Epävarmuuden lisääntyessä kasvaa usein epämukavuus, ja ostammekin takuita epävarmuutta vastaan. Sotaa paennut eteläsudanilainen rukoilee puolestamme tietäen mitä epävarmuus on.

Vierailin viime vuoden syksyllä Ugandassa, missä Anna ja Taisto Sokka työskentelevät pohjoisrajan yli Etelä-Sudanista tulleiden ihmisten parissa mielettömän laajoilla pakolaisleireillä. Miljoonat ihmiset ovat paenneet kotimaastaan sotaa ja väkivaltaa. Kukaan heistä ei tiedä, voiko kotiin joskus palata. Harva tietää, kuinka elämä heitä ensi viikolla kohtelee. Kuitenkin kristityt ystävät pakolaisleirien seurakunnissa lähettivät meidän mukamme takaisin Suomeen terveisiä: kertokaa, että täällä rukoillaan teidän puolestanne.

Kristityt ystävät pakolaisleirien keskellä tiesivät, että epävarmuus elämässä on normaalitila, ja me eurooppalaiset olemme saaneet hetken aikaa elää kummallista ennustettavan elämän epänormaalia päiväunipilveä. Meidän rauhaamme on nyt järkytetty pandemialla, sodalla ja korkeiden nousulla. Eteläsudanilaiset ystävät kuitenkin muistuttivat, että varmat asiat ovat Jumalan asioita ja ikuiset asiat taivaan asioita. Niin asiat ovat aina olleet ja niin ne tulisivat myös olemaan.

Juuri siksi kaiken epävarmuuden keskellä leirien seurakunnissa iloittiin. He tiesivät, että tulevaisuus ja toivo ovat Jumalan omaisuutta, eivät pankin tai vakuutusyhtiön. Rikas voi ostaa vakuutuksia, ja niin tyyntyyttää mielensä huolia, mutta pakolaisleirin köyhin seisoo yhtä lähellä Jumalaa, ellei lähempänä. Siksi leirille kokoon-tuneen kyläyhteisön tärkein rakennus onkin kirkko: ensimmäisinä kriisin vuosina vain pressuista kyhätty; sittemmin seinät ovat jo vaihtuneet saveen ja katto aaltopeltiin.

Tämä avaa silmät myös ymmärtämään laadukkaan ja rehellisen Raamatunopeuden tärkeyden. Kukapa meistä täällä ei nousisi vastarintaan huomattessaan pankin tai vakuutusyhtiön toimivan epärehellisesti palveluita markkinoidessaan? Etelä-Sudanilainen kristitty tietää turvallisen lähetystyön olevan vielä tärkeämpää. Elintärkeää.

”Olemme saaneet hetken elää kummallista ennustettavan elämän epänormaalia päiväunipilveä.”

Sleyn lähetystyö kolmella mantereella

Löydät kaikki tavat lähetystyön tukemiseksi osoitteesta sley.fi/lahjoita sekä taivaallinenlahja.fi

Mobile Pay

- 63569 Sley'n lähetystyö yleinen
- 20270 Bible Toolbox
- 81356 Japanin työ yleinen
- 82095 Japanin internet-työ
- 37535 Japanin Suomi-kirkon työ
- 92825 Japani Tiina Latva-Rasku
- 60091 Japani Ken Takaki
- 85567 Japani Päivi ja Hiroaki Yoshimura
- 29581 Kenian työ yleinen
- 61003 Kenian orpotyö
- 73767 Kenia Marja Ochieng
- 77902 Kenia Virpi Otieno
- 35044 Myanmar työ yleinen
- 49597 Myanmar lapsityö
- 27431 Myanmarin kirkon työntekijäkoulutus
- 16610 Myanmar Helene ja Joonna Toivanen
- 59229 Saksan maahanmuuttajatyö
- 85180 Saksa Siiri ja Marko Turunen
- 44960 Saksa Pasi Palmu
- 94554 Suomen maahanmuuttajatyö
- 48901 Suomi Richard Ondicho
- 69761 Ugandassa Etelä-Sudanin ja Sudanin kirkon työ yleinen
- 53564 Uganda Anna ja Taisto Sokka
- 64288 Uganda Pauli Vanhanen
- 57858 Venäjän työ yleinen
- 83700 Venäjä Pasi Hujanen
- 70010 Venäjä Pekka Jauhiainen
- 18624 Venäjä Ville Melanen
- 74400 Venäjän Kirkko Ensoon -projekti
- 81208 Venäjän Inkerin kirkon koulutustyö
- 41180 Venäjä Viro medialähetystyö, Vybor- ja Pluss-lehdet
- 81238 Viron työ yleinen
- 25576 Viron nuorisotyö
- 24729 Viron seurakuntatyö
- 76401 Viro Salome ja Olli Olenius
- 32711 Viro Liisa Rossi
- 95663 Viro Kirsi Vimpari

Japani

4 lähettä

Vastuunkantajaksi kasvamassa

TEKSTI: JOONA NIEMELÄ | KUVAT: KIRSI VIMPARI

Sley tekee Virossa työtä, jonka tarkoituksena on tukea paikallisia seurakuntia. Kirsi Vimpari tutustui opiskelijatyön kautta lukioikäiseen Meribell Möttökseen, joka lähti nuorisotyöntekijänä kantamaan vastuuta Paavalin seurakunnassa Tartossa.

Kirsi Vimpari on toiminut Sleyn lähetystyöntekijänä Etelä-Virossa lapsi-, nuoriso- ja opiskelijatyössä vuodesta 2015 lähtien.

Meribell Möttö, 19, muutti lähiseudulta lukioon Tarttoon. Siellä hän tutustui Kirsi Vimpariin.

– Äitini on seurakunnan työntekijä, joten minulle on ollut luontevaa mennä kirkkoon. Jo varhain aloin käydä pyhäkoulussa, ja sitten kaikki on mennyt luontevasti omalla painolla. Minulla ei ole suurta tarinaa siitä, kuinka minusta tuli kristitty. Kaikki tapahtui sujuvasti,

ja uskoni on kasvanut vuosien aikana, Meribell kertoo.

– Kun muutin Tarttoon, kaikki oli uutta. En tuntenut ketään. Ajattelin, että haluan lähtökohtaisesti kristittyjä kavereita. Menin erilaisiin nuorteniltoihin. Mitä vanhemmaksi olen tullut, sitä enemmän olen saanut tutustua uusiin ihmisiin.

Kirsi näki Meribellissä olevan potentiaalin. Kun he olivat kesällä pitämässä nuortenleiriä, Kirsi kysyi, olisiko Meribell kiinnostunut nuorisotyöntekijänä toimimisesta.

– Vastustin ajatusta alkuun, mutta otin tehtävän vastaan, ja se oli hyvä ratkaisu, Meribell sanoo.

Meribell alkoi vetää Tarton Paavalin seurakunnassa nuorten- iltoja, joihin osallistuu keskimäärin neljästä viiteen ihmistä.

– Nuortenilta on kerran viikossa. Syömme iltapalaa, juomme teetä, juttelemme ja teemme muutakin, mitä nuortenilloissa yleensä tehdään. Illassa on myös jonkinlainen aihe ja juttelemme Raamatusta. Rukoilemme yhdessä ja otamme rennosti.

– En tahtonut aluksi olla illoissa äänessä, vaan pyysin muita ihmisiä hoitamaan sen. Kuukauden tai kahden jälkeen sain itsevarmuutta ja huomasin, että pystyn tekemään tätä, Meribell muistelee.

Kirkosta vieraantunut kansa

– Virossa hengellisessä ilmapiirissä elävät vielä vahvoina neuvostoajan juurruttamat ajatukset, kuten että usko on naurettava asia ja että vain tyyperykset uskovat Jumalaan, Kirsi kertoo.

– Kotikirkossani käy kirjaimellisesti vain vanhoja ihmisiä, mutta uskon, että tuo asia on alkanut muuttua, Meribell puolestaan toteaa.

Viron 1,3 miljoonasta asukkaasta luterilaiseen kirkkoon kuuluu noin 153 000 jäsentä, joista vain noin 23 600 maksaa vapaaehtoisen jäsenmaksun – kirkollisveroahan Virossa ei ole. Ortodoksiksi itsensä määrittelee noin 170 000 ihmistä. Neuvostohistorian takia keskimääräisen virolaisen kosketuspinta kristinuskoon on melko vähäinen.

– Julkisissa kouluissa ei ole uskonnonopetusta. Senkin vuoksi tavallinen virolainen tietää kristinuskosta paljon suomalaista vähemmän. Kristityt koulut ovat tosin varsin suosittuja. Niillä, jotka ovat käyneet lasten ja nuorten leireillä, on jonkinlainen käsitys asioista, Kirsi kertoo.

Kristillisen arvopohjan ohuus näkyy

– Ihmisten on esimerkiksi hyvin vaikea uskoa, että joku voisi pyyteettömästi palvella tois-

ta. Kerran oli tapahtuma, jossa jaoimme kahvia ilmaiseksi. Monien ihmisten oli hyvin vaikea uskoa, että se oli ilmaista. Erityisesti keski-ikäiset ovat tottuneet siihen, että ihmisillä on aina taka-ajatus ja jokin agenda ja toiselta halutaan jotakin. Mitään ei voi saada ilmaiseksi, Kirsi kertoo.

– Myös työpaikoilla neuvostoajan perinteet näkyvät siinä, että johtaja johtaa ilman, että hänellä on johtamansa alan koulutusta. Johtamiskulttuuri on sellaista, että esimiehet ovat

”Virolaiset ovat kiinnostuneita uskonnoista, esimerkiksi buddhalaisuudesta, meditaatiosta ja henkimaailman asioista.”

kiinnostuneita alaisista vain sen verran, että se näyttää hyvältä heidän omille esimiehilleen. Työpaikan vaihtaminen on normaalia.

Työlle on paljon mahdollisuuksia

Koska kirkon taloudelliset resurssit ovat pienet, työntekijöitäkin on vähän. Monet työmuodot, myös lapsi- ja nuorisotyö, pyörivät pienen vapaaehtoisten tai palkkiotoimisten työntekijöiden joukon voimin.

Sleyn lähetystyön tarkoituksena on rakentaa Etelä-Viroon nuorisotyön verkostoa, jonka nuortenillat toimisivat vuorotellen eri paikkakunnilla. Suurimmassa osassa seurakuntia ei ole nuorteniltoja, ei nuortentapahtumia eikä mitään säännöllistä toimintaa nuorille. Monet nuoret jäävät siis täysin kristillisen opetuksen ulkopuolelle.

Esimerkiksi taikausko on Virossa yleistä.

– Ihmiset ovat kiinnostuneita uskonnoista, esimerkiksi buddhalaisuudesta, meditaatiosta ja henkimaailman asioista. Kaikki tällainen on suosittua, Meribell sanoo.

– Olen kutsunut mukaan ihmisiä, jotka eivät käy kirkossa, mutta he vastaavat esimerkiksi, että eivät tahdo rukoilla. He epäilevät, että heitä ei päästetä kirkkoon, koska ovat tehneet tuollaista ja tuollaista. Meillä ei kuitenkaan ole poliisia ovelta kysymässä kymmentä käskyä. Kirkkoon tuleminen ei ole mikään koe, eikä kukaan pakota rukoilemaan. Monet silti haluavat yksin-

Viro

Lue lisää:
sley.fi/viro

Tue meidän työtä
Mobile Pay:

81238

Meribell Möttus ja Kirsi Vimpari

kertaisesti keksiä tekosyitä olla tulematta, Meribell kertoo.

– Aina välillä toki joku on kiinnostunut ja tulee kirkkoon. Monilla on kysymyksiä, joihin he haluavat saada vastauksia ja syvempiä ratkaisuja kuin mitä heille on opetettu koulussa. On aina ihanaa, kun joku tulee juttelemaan, kyselemään ja jakamaan ajatuksiaan ja tarinaansa, Meribell jatkaa.

Työn tulevaisuus

Nyt Meribell on kuitenkin lopettamassa Paavalin seurakunnan nuorisotyöntekijänä.

– Olen menossa naimisiin kesällä ja aion nyt keskittyä enemmän perhe-elämään.

– Oli vaikea kertoa kirkkoherralle päätöksestä. Nautin tästä tehtävästä ja kaikki on erittäin hyvin. Ehkä tulevaisuudessa voin taas palvella uusissa tehtävissä kuten pyhäkoulunopettajana.

Kirsi oli todella tärkeänä apuna Meribellin työssä.

– Ilman Kirsin apua en olisi ikinä ottanut tätä työtä, koska olisin ollut liian peloissani. En olisi osannut tehdä tätä ollenkaan. On ollut todella tärkeää tietää, että on taustatuki, jonka puoleen voi aina kääntyä ja kysyä apua. Minun ei ole tarvinnut tuntea epäonnistuneeni tai tehneeni jotain huonosti, jos on tarvinnut pyytää apua. Olen voinut luottaa Kirsiin kaikessa, ja siksi työ on ollut paljon vähemmän pelottavaa.

– Meribellin kanssa on ollut iso ilo työskennellä, ja hän on hoitanut työnsä erittäin hienosti. Kirkossa teemme työtä aina Jumalan kanssa – emme koskaan yksin. Kun aloitamme uudessa tehtävässä, epäilemme helposti, olemmeko tarpeeksi ja osaammeko tarpeeksi. Mutta sitten kuitenkin saamme huomata, että Jumalan avulla pystymme ja että hän on antanut meille tarvittavat taidot.

Kirsi Vimparin työtä Virossa voit seurata Instagramissa (@kirsivimpari) tai lähettikirjeiden kautta osoitteessa sley.fi.

Julkaistu Sanansaattajassa 13/2022.

Lähetystyötä maailman mullistuksissa

TEKSTI: JOONA NIEMELÄ | KUVAT: SAANA RAUNIO, LÄHETYSOSASTO & TOIVASTEN ARKISTO

Helene ja Joonas Toivanen ovat toimineet kaksi ja puoli vuotta lähetystyössä Kaakkois-Aasiassa. Myanmarissa ollessaan he ovat saaneet kokea niin koronaviruspandemian kuin vallankaappauksenkin. Nyt he ovat palanneet kotimaankaudelle.

Kun Helene ja Joonas Toivanen lähtivät Myanmariin syksyllä 2019, harva aavisti, minkälaisia koettelemuksia tulisi matkaan: ensin koronavirus keväällä 2020, ja vuotta myöhemmin, helmikuussa 2021, armeijan vallankaappaus, jonka myötä he joutuivat lähtemään maasta. He viettivät naapurimaassa noin vuoden, ennen kuin palasivat Pohjolaan kotimaankaudelle. Tänä kesänä he ovat kiertäneet rippikouluja ja seurakuntien lähetystapahtumia. Evankeliumijuhlassa he toimivat juontajina.

Teologiaa Tarton yliopistossa

Joonas Toivanen on kotoisin Pohjanmaalta, ja perhe muutti hänen lukioaikanaan Kristiinän-

kaupunkiin, josta isä sai töitä pastorina. Tällöin Joonalla ei vielä ollut ajatuksena lähteä seuraamaan isänsä jalanjalkia. Armeijavuotensa jälkeen hän lähti Tarttoon opiskelemaan muuta alaa, ja päätti samalla ottaa pari teologian kurssia.

– Tykästyin alaan niin paljon, että paluuta ei ollut, hän kertoo.

Samana vuonna, syksyllä 2006, teologian opinnot Tartossa aloitti myös Helene, joka ei vielä ollut kristitty.

– Olin kiinnostunut uskonnosta ilmiönä, ja tahdoin tutustua paremmin aiheeseen, Helene kertoo.

Koska kurssi oli pieni – vain parikymmentä opiskelijaa –, Helene ja Joonas tutustuivat pian

”Koronavirus vei instituutista oppilaat, vallankumouksen jälkeen hävisivät opettajat.”

toisiinsa. He viettivät opiskelujen kautta paljon aikaa yhdessä, ja keskustelivat myös paljon teologisista ja hengellisistä kysymyksistä. Helene, joka oli kotoisin tavallisesta virolaisesta kirkkoon kuulumattomasta perheestä, ystävyystyi nopeasti kristitystä perheestä tulevan Joonan kanssa, ja jonkin ajan kuluttua hän tuli uskoon.

Vuoden kuluttua tutustumisesta he päättivät aloittaa seurustelun.

– Olimme ulkona hyvästelemässä toisiamme erään illanvieton jälkeen, kun hyvästelyhalauksessa menikin kauemmin, Helene kertoo.

– Ystävyys oli luonteva pohja parisuhteelle. Tiesimme toisistamme jo hyvin paljon, eikä kummankaan tarvinnut seurustelun alkuvaiheessa esittää mitään, koska tunsimme toisemme niin hyvin, Helene ja Joonan kertovat.

Vuoden kuluttua pariskunta meni naimisiin. Kotikieleksi valikoitui viron kieli.

Kun heidän opintonsa vuonna 2013 valmistuivat, Joonan oli jo jonkin aikaa työskennellyt Tarton Maarian seurakunnan pappisdiakonina. Muutamaa vuotta myöhemmin hänet valittiin

seurakunnan kirkkoherraksi. Helene työskenteli opettajana.

Vuonna 2015 he osallistuivat Sleyin lähetyskursseille, ja jo tuolloin oli selvää, että Sley avaisi uuden lähetyskohteen Myanmariin.

Pioneerina lähetystyössä

Suuri seikkailu lähetystyössä alkoi syksyllä 2019, kun Toivaset lähtivät Myanmariin toimimaan paikallisen luterilaisen teologian instituutin (Myanmar Institute of Lutheran Theology) työssä. Kun he olivat ensimmäiset puoli vuotta opiskelleet burman kieltä, koronavirus iski myös Myanmariin.

– Suuret suunnitelmat menivät uusiksi. Jouduimme improvisoimaan. Sen sijaan, että olisimme opettaneet oppilaita, päädyimmekin opettamaan instituutin opettajia.

Lockdownin myötä kaikki seurakuntien pääjumalanpalvelukset olivat kiellettyjä. Sen sijaan kotitilaisuuksia järjestettiin, ja niissä nautittiin myös ehtoollista. Toivasten tärkeänä tehtävänä Myanmarissa on ollut myös verkostoituminen, koska kyseessä on uusi lähetyskenttä, jossa ihmisten ja järjestöjen väliset suhteet eivät ole vakiintuneita.

Vallankumous pisti kuitenkin suunnitelmat jälleen uusiksi. Lisäkoulutusta opiskelevat opettajat menettivät motivaationsa koulutuksiin, koska he eivät tahtoneet tulla yhdistetyksi ulkomaalaisiin, Joonan kertoo.

Koronavirus vei instituutista oppilaat, vallan-

Myanmar

Lue lisää:
sley.fi/myanmar

Tue meidän työtä
Mobile Pay:

35044

kumouksen jälkeen hävisivät opettajat. Lisäksi olot alkoivat muutenkin muuttua kaoottisiksi ja vaarallisiksi, eikä esimerkiksi rahan nostaminen automaateista enää onnistunut. Lopulta Suomen ulkoministeriö antoi ohjeen, että kaikkien suomalaisten olisi lähdettävä välittömästi maasta. Myös Toivaset lähtivät.

– Lensimme Thaimaahan, Bangkokiin. Henkinen kuormitus oli valtava. Onneksi saimme siellä tavata uudestaan kaksi Myanmarissa tutuksi tullutta suomalaista perhettä. Tutut asiat ja muiden maasta paenneiden suomalaisten kanssa juttelu oli suureksi avuksi, Joonna tunnustaa.

Toivaset jatkoivat työtään etänä Thaimaasta käsin, mutta toimivat aktiivisesti myös Thaimaan kirkon apuna pastoraalisissa tehtävissä. Joonna on esimerkiksi usein asettanut ehtoollista ja toimittanut myös kasteita.

Kotimaankaudelle

Lähes kolmen ulkomailla vietetyn vuoden jälkeen Toivaset palasivat tämän vuoden toukuussa Suomeen kotimaankaudelle. Vierailu- ja seurakuntiin on tässä vaiheessa kertynyt jo paljon. Seurakuntia, joiden nimikkokohteena on Sley'n työ Myanmarissa tai joiden nimikkolähettejä Toivaset ovat, on noin kaksikymmentä.

– Olemme saaneet kohdata ihmisiä, jotka ovat kertoneet seuranneensa työtämme ja muistaneensa meitä rukouksissaan. Se on ollut todella tärkeää, Helene kertoo.

– Täällä pystyy palautumaan se näky, minkä

takia olemme tekemässä sitä työtä. Työ on välillä valitettavan yksinäistä, Joonna kertoo.

Toivaset ovat tehneet vierailuja esimerkiksi Sley'n rippikouluihin Esantuvulle ja Karkkuun. Rippikoululaisia varten on ollut suunniteltuna erityinen ohjelma, jossa on ollut paljon vuorovaikutteista tekemistä puhelinsovelluksen kautta ja Myanmarissa kuvattu video.

Huoli sodan alla elävistä Myanmarin kristityistä on kuitenkin valtava. Pohjoisessa Myanmarissa on isoja alueita, joissa lähes kaikki ovat kristittyjä. Etelässä, jossa sijaitsee esimerkiksi liike-elämän keskus Yangon, kristittyjä on vähemmän. Myanmarin nykyinen sotilashallinto on sulkenut pohjoiset osavaltiot ulkomaalaisilta, ja näillä alueilla on käynnissä sissisota.

– Ajoittain seurakuntalaiset ovat ottaneet meihin suoraan yhteyttä ja kertoneet kauheista asioista, joita maassa tapahtuu, Joonna kertoo.

Toivasten on tarkoitus palata Kaakkois-Aasiaan lokakuussa. Tätä ennen he tapaavat lähettäjiään kotimaassa. Jos Luoja suo, he pystyvät palaamaan Myanmariin, mutta toistaiseksi näyttää todennäköisemmältä, että työ jatkuu Thaimaasta käsin.

Toivasten työtä armon evankeliumin sanoman julistajina voit seurata lähettikirjeistä Sley'n sivuilla, Facebookissa sivulla ”Toivaset missio” tai Instagramissa @toivasetmissio.

Julkaistu Sanansaattajassa 15/2022.

Miten tavoittaa tavoittamattomat?

TEKSTI: JOONA NIEMELÄ | KUVAT: DEMBEE TSOOGU / UNSPLASH & MARTTI PYYKÖNEN

Suuri osa maapallon asukkaista käyttää internetiä ja ihmisten tavoittaminen on helpompaa kuin koskaan. Silti on vielä paljon ihmisiä, jotka eivät ole kuulleet evankeliumia. Mitä Sley'n Aasian työn koordinaattorina aloittanut Pentti Marttila tietää näistä tavoittamattomista kansoista?

Markuksen evankeliumin 13. luvussa Jee-sus sanoo, että ennen hänen paluutaan evankeliumi tullaan julistamaan kaikille kansoille. Globalisaatio ja uudet innovaatiot kuten internet mahdollistavat tällä hetkellä evankeliumin julistamisen hyvin tehokkaasti. Tällä hetkellä noin viisi miljardia ihmistä käyttää internetiä, ja lähes kaikkialle maailmaan on varsin helppo matkustaa. Kuitenkin tavoittamattomiin kansoihin kuuluu jopa noin 40 prosenttia maailman ihmisistä. Mikä siis vielä pidättelee sitä hetkeä, että evankeliumi tultaisiin julistamaan kaikille kansoille?

– Suurin osa tavoittamattomista kansoista elää suurten maailmanuskontojen alueilla, Pentti Marttila toteaa.

Tällaisia ovat esimerkiksi Kiina, Intia ja islamilaiset alueet.

Elokuun puolivälissä Sley'n Aasian työn koordinaattorina sekä Hämeenlinnan messuyhteisön pastorina aloittanut Marttila toimi Kylväjässä myös ulkomaantyon johtotehtävissä. Ennen teologian opintojaan Marttila työskenteli luokanopettajana. Papiksi hänet vihittiin vuonna 1996.

Suuret maailmanuskonnot ja kristinusko

– Muslimit tietävät kristinuskon, mutta ajattelevat, että kristinusko on väärennös ja harha.

Heillä on kuitenkin peruskunnioitus kristittyjä kohtaan, Pentti Marttila jatkaa.

Islamilaisen alueen lähetys-

työssä on silti syytä olla varovainen, koska muslimit suhtautuvat erittäin ankarasti islamista poiskääntyneisiin. Lähetystyössä ei esimerkiksi kannata julkaista tarkkoja kohdemaita islamilaisen maailman työlle.

– Työntekijöille voi pahimmillaan käydä niin, että he joutuvat lähtemään pois maasta ja jättämään työnsä. Paikallisille islamista kääntyneille kristityksi paljastuminen voi tietää kuolemaa, Marttila toteaa.

Intiassa hindunationalismi näkyy entistä voimakkaammin yhteiskunnassa ja länsimaisia vaikutteita vastustetaan enemmän kuin viime vuosikymmeninä. Pohjois-Intiassa on alueita, joita kristinuskon on vaikea saavuttaa. Lähetystyötä on ollut haasteellista tehdä myös Myanmarissa ja eräissä muissa valtioissa, joissa buddhalaisuus on merkittävä uskonto.

Ideologiat ja sotatilat

Maissa, joissa suurilla maailmanuskonnoilla on vankka jalansija, kristillisen lähetystyön tekeminen on vaikeaa. On kuitenkin muitakin syitä sille, että maailmassa on edelleen suuria alueita, joilla kristinusko ei ole tavoittanut ihmisiä. Esimerkiksi kommunistisissa maissa kristinuskoa on sekä pyritty kitkemään pois että on haluttu rajoittaa sen leviämistä.

– Kiinassa tilanne on alkanut etäisesti muistuttaa Pohjois-Korean tilannetta, jossa kristinusko halutaan siirtää kokonaan syrjään. Uskon, että

kiinankieliset kristityt kestävät tilanteen, koska he ovat selvinneet monista vakavista vainoista. Pienemmille kansoille, jotka ovat lähes tai täysin tavoittamattomia, voi kuitenkin käydä toisin. Esimerkiksi uiguurit ovat tällainen kansa, Pentti Marttila pohtii.

– Myös sotatilat saattavat hankaloittaa tietyille alueille pääsemistä. Esimerkiksi Jemenin sotatila on tehnyt mahdottomaksi joidenkin kansojen tavoittamisen tavanomaisin keinoin.

Maantieteellisesti eristäytyneet ryhmät

– Yksi merkittävä ryhmä tavoittamattomia kansoja koostuu maantieteellisesti eristäytyneistä ryhmistä, Marttila huomauttaa.

Näitä yhteisöjä elää esimerkiksi tietyillä saarilla ja Afrikan ja Etelä-Amerikan syrjäisissä kolkissa.

Esimerkkinä tästä moni ehkä muistaakin tapauksen, jossa 26-vuotias amerikkalainen lähetystyöntekijä yritti muutama vuosi sitten mennä julistamaan evankeliumia Intian lähellä olevalle saarelle, jolla asui eristäytynyt heimo. Heimo ei halunnut vierailijoita, ja mies tapettiin saarelle.

– On kansoja, jotka elävät toisen kansan keskuudessa, eikä tämän pienen kansan kielelle ole välttämättä käännetty Raamattua. Näin tällä kielellä ei ole pidetty esillä evankeliumia, vaikka aivan vieressä asuisi kansa, jossa suurin osa on kristittyjä. Kulttuurilliset muurit ovat niin merkittäviä, Marttila sanoo.

Tällaisia tavoittamattomia kansoja on myös suomalaisten keskuudessa, esimerkiksi somalit. Pentti Marttila mainitsee lisäksi myös jotkut arabikansat ja Lähi-idästä tulevat kurdit. Toisaalta tällaisia tavoittamattomia ryhmiä on myös siellä, missä on tehty onnistunutta julistustyötä, mutta osa kansoista on unohtunut.

– Tällaisia taskuja saattaa olla lähellä nykyisiäkin alueita. Esimerkiksi Iranin ja Pakistanin eteläosissa elää Baluch-kansa. Heitä on kuusi miljoonaa, mutta heidän keskuudessaan ei ole yhtään seurakuntaa.

Evankeliumi menee eteenpäin

– Vaikka länsimaissa näyttääkin siltä, että kristin-

”Kaikkien kansojen kielillä ei vielä ole Raamattua.”

usko on nyt hiipumassa, on se silti jatkuvasti levinnyt uusille alueille, Pentti Marttila toteaa.

Hän mainitsee useita esimerkkejä alueilta, joilla evankeliumi on mennyt eteenpäin. Yksi niistä on Mongolia.

– Kun menimme Mongoliaan vuonna 1997 se laskettiin tavoittamattomaksi maaksi. Nykyään Mongoliassa on noin satatuhatta kristittyä.

Uusi lähetyskenttä aukeamassa

– Odotan työltäni Sleyssä, että saan viedä eteenpäin evankeliumia. Evankeliumi kuuluu kaikille. Jeesus on kuollut kaikkien maailman ihmisten puolesta. Kaikki ovat lunastettuja, Pentti Marttila sanoo.

Sleyn Myanmarin ja Japanin työ tulevat Pentti Marttilan vastuulle. Sley on myös valmistellut uuden lähetyskentän avaamista Indonesiassa, tavoittamattoman kansan keskuudessa.

Julkaistu Sanansaattajassa 19/2022.

Lähetyskipinä kertoo tarina kentältä

**”Radio Deissä
sunnuntaisin
kello 12.35
Lähetyskipinästä
kuullaan vartin
mittainen ohjelma.”**

TEKSTI: MARTTI PYYKÖNEN | KUVAT: MARTTI PYYKÖNEN,
SLEYN KUVA-ARKISTO, TV7

Vuoden 2022 syksyllä paluun tehnyt Lähetyskipinä-ohjelma kertoo tarinoita Sleyn lähetystyön ääreltä, kolmelta mantereelta, monimedian keinoin ja tekoälyn avustamana.

Lähetyskipinä-nimen alla on kerrottu tarinoita Sleyn tekemän maailmanlaajan lähetystyön ääreltä jo pitkään. Lähetyskipinä on ollut paitsi nyt käsissäsi pitelemäsi lehti, myös ohjelma Radio Dein taajuudella 2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä ja TV-ohjelmia TV7-kanavalla 2010-luvulla.

Loppukesästä 2022 oli Lähetyskipinän aika syttyä uudelleen: yhteistyöhön valikoitui jälleen Radio Dei, mutta sen ohessa Lähetyskipinä-ohjelmat päätettiin julkaista Sleyn Facebook-kanavalla, YouTube-kanavalla ja Spotify -sovelluksen podcasteina. Spotifyssä Sley pääsi kotimaisista hengellisistä toimijoista ensimmäisten joukossa kokeilemaan videolla ryyditettyjä podcastjulkaisuja.

Monimedia tavoittaa

Radio Deissä sunnuntaisin kello 12.35 Lähetyskipinästä kuullaan tiukasti vartin ohjelma-ajassa pysyvä paketti, mutta sosiaalisessa mediassa ja Spotify-sovelluksessa päästään mukaan ohjelmasta lempeämmin leikattuun versioon, jossa keskustelu saa edetä hiukan pidemmälle. Sosiaalisen median kanavissa ja Spotifyssä tarjolla on myös sekä kuva että tekstitetty versio ohjelmasta: lähetystyön ääreen pääsevät mukaan kaikki!

Uutta Lähetyskipinää on tehnyt pastori ja lähetystyöntekijä Pekka Jauhiainen, jonka haastateltavaksi Helsingin Luther-kirkolle on saapunut lähetystyön tekijöitä ja tukijoita ympäri maailmaa. Ohjelmassa on tähän saakka kuultu tarinoita Japanista, Keniasta, Myanmarista, Etelä-Sudanista, Sudanista ja Ugandasta, Mongoliasta, Virosta ja Venäjältä. Eikä tässä vielä kaikki: tätä juttua kirjoitettaessa ja edellä olevaa listaa koottaessa koko vuoden kestävä matka lähetystyön maailmassa on saavuttanut vasta puolivälinsä.

Lähetyskipinä-ohjelma pyöri televisiossa TV7-kanavalla 2010-luvulla. Kuvassa Päivi Kallio, Tuula Leppänen ja Johanna Luomaranta.

Tekoäly lähetytyön apuna

Lähetyskipinä-ohjelma nauhoitetaan Helsingin Luther-kirkolla sekä kuvan että äänen osalta monikameratuotantona. Ääni kaapataan täysin digitaalisena talteen heti mikrofoneista alkaen. Sen jälkeen ohjelmasta editoidaan erikseen radioversio sekä videoversio. Videoversio tekstitetään nykyaikaisen tekoälyteknologian avulla, ja sen jälkeen se julkaistaan sunnuntaina kello 13.00, muutama minuutti radioversion ensiesityksen loputtua, sosiaalisen median kanavissa ja Spotifyssä.

”Sosiaalisessa mediassa ja Spotifyssä tarjolla on myös tekstitetty video.”

Kaikki jo julkaistut Lähetyskipinä-jaksot löydät osoitteesta www.sley.fi/lahetyskipina Tervetuloa mukaan! Palautetta ohjelmasta voit lähettää sähköpostilla osoitteeseen lahetyskipina@sley.fi

Lähetyskipinä

www.sley.fi/lahetyskipina/
www.youtube.com/@sleyfi

RUKOILE

RAUHAA

ETELÄ-

SUDANIIN

Kutsumme sinut rukoilemaan rauhaa Etelä-Sudaniin. Monin tavoin unohdettu konflikti on alkanut jo 10 vuotta sitten. Nuori Etelä-Sudanin valtio syöksyi silloin vain kahden vuoden olemassaolonsa jälkeen veriseen sisällissotaan, jonka heimosodat jatkuvat edelleen rauhan-sopimuksesta huolimatta. Sley on työskennellyt alueella jo vuodesta 2009 alkaen. Lue lisää rukousaiheista: sley.fi/rukoilerauhaa

#RUKOILERAUHAA #PRAYFORPEACE

TULE MUKAAN LÄHETYSTYÖHÖN!

RYHDY KUUKAUSI- LAHJOITTAJAKSI

*Evankeliumin työ on yhteistä,
ja se on mahdollista ainoastaan
yhteisin varoin. Tule mukaan!*

sley.fi/lahjoita

LIITY LÄHETTÄJÄ- RENKAASEEN

*Lähetinjärengas tuo seurakunta-
perheen yhteen lähetystyön
yhteisen tehtävän ääreen.*

sley.fi/tukirenkaat

AUTA IHMISIÄ UGANDAN PAKOLAISLEIREILLÄ

*Yli miljoona eteläsudanilaista asuu
pakolaisena Ugandan pohjoisosan
pakolaisleireillä. Sley tekee työtä näillä
leireillä kokoontuvien seurakuntien
kanssa. Tutustu, tule mukaan ja
lahjoita tärkeään työhön.*

sley.fi/uganda

Ota yhteyttä tai tilaa Lähetyskipinä täältä:

lahetysosasto@sley.fi tai puh. 09 251 39 233

Sley, Lähetys, PL 184, 00181 Helsinki

SLEY
SUOMEN LUTERILAINEN
EVANKELIUMIYHDISTYS

Poliisihallituksen 10.9.2021 myöntämän rahankeräyslupan RA/2021/1127 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja toistaiseksi koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuoden kuluessa keräyksestä Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen työhön kotimaassa ja ulkomailla.